

יומא מז. (תחילת הפרק) עד מז: (ש14 מהסוף)

ביאורי מושגים

כיסוי ראש - דעת רוב הראשונים וכן מופיע בשו"ע - החיוב לכסות את שיערה של אישה נשואה הוא מחוץ לבית אבל בתוך הבית האישה פטורה מכיסוי ראש. דין זה נובע מכך שמקור החיוב של כיסוי ראש הוא משום **מכובדות שחיבת אישה נשואה לנהוג בעצמה** (כמו שאיש מכובד לא ילך מחוץ לביתו עם חולצה בחוץ) לכן לפי רוב הראשונים היא פטורה מלכסות בביתה (להלכה נחלקו האחרונים לגבי כיסוי ראש בבית ואכמ"ל)
 העובדה שכיסוי ראש הוא מצד מכובדות מסביר גם מדוע דין זה תקף רק באישה נשואה בעוד שרווקה פטורה מכיסוי ראש.
 הגמרא מספרת על קמחית שהחמירה על עצמה ונהגה בעצמה לא רק דין של מכובדות אלא גם דין של צניעות ולכן כיסתה את ראשה בכל רגע ורגע. בזכות צניעות עמוקה זו זכתה קמחית וגידלה מספר כהנים גדולים.

משנה

חפינת הקטורת

שלב א':

הביאו לו מחתה (עם קטורת) וכף ריקה.

שלב ב':

חפן קטורת בשתי ידיו (מלא חופניו) ושם בכף,

שלב ג':

את כף הקטורת לקח ביד שמאל.

ואת מחתת הגחלים (שהיתה מונחת על הרצפה) ביד ימין

בתורה לא כתוב שום דבר על כף (מהתורה משמע שצריך להכנס כשהקטורת בידי) אולם מבחינה מעשית לא ניתן להסתדר ללא כף. (ולכן תיקנו להשתמש בכף כמו בקרבנות הנשיאים)

עקרונית ראוי היה שכף הקטורת תהיה ביד ימין אולם כיוון שכף הגחלים היתה כבדה יותר (ברוב המקרים) ורותחת (תמיד) - תיקנו שיסחוב את הגחלים ביד ימין.

המקור: 'בקומצו' - בקומץ שלו

האם היד משמשת כסימן או כסיבה (האם ניתן למדוד כמה יש ביד ולעשות כלי בגודל זה)?

בקמיצת מנחה: היד היא סיבה (ולכן חייבים לקומץ ביד ולא ניתן לעשות כלי מדידה)

ספק האם לומדים ג"ש 'מלא' 'מלא' קטורת ממנחה

מלא חופניו ביד: ספק האם הידיים הם סיבה (וחייבים למלא בידיים) או סימן (וניתן לעשות כלי)

ציטוט מהמשנה

וכך היתה מידתה

למה התכוונה המשנה:

אפשרות א': ניתן להכין כלי מדידה (שמכיל מלא חופניו) ולמדוד בו, **אפשרות ב':** בק"ק צריך הכה"ג לחפון שוב את הקטורת, **אפשרות ג':** השיעור הוא מלא חופניו בדיוק לא יותר ולא פחות.

למרות שיש ספק גם לגבי כלי מדידה (אפשרות א') וגם לגבי חפינה בק"ק (אפשרות ב') לא ניתן לדייק מהמשנה כלום כיוון שיש כמה אפשרויות להבנת המשנה!!!

קמיצת מנחה

כיצד קומצים מנחה

שלב א': מכניס את היד למנחה,

שלב ב': מאגרף את 3 האצבעות האמצעיות

חתיכות שנדבקו בין האצבעות:

מה שנראה כלפי פנים - נחשב כקומץ, מה שנראה כלפי חוץ - לא נחשב כקומץ

במחבת ובמרחשת (שבה נדבקות חתיכות ליד):

אחרי האיגרוף מוריד בעזרת האגדול והזרת את החתיכות שנדבקו (וזוהי אחת העבודות הקשות שבמקדש).

הגמרא מסתפקת מה דין החתיכות שנדבקו באמצע - ולכן:

כהנים בעלי אצבעות שמנות היו קומצים וכך לא נדבקו חתיכות באמצע,

אם קמץ כהן רזה:

לפני הקטרת הקומץ:

אסור להקטירם - כיוון שאם החתיכות הן חלק מהמנחה אסור להם להעלים לפני שהקומץ מוקטר,

אחרי הקטרת הקומץ:

ר"א: יקטירם לשם עצים, **חכמים:** אסור להקטירם ואין להם תקנה